

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **ROBSTAV k.s.**, IČO: 27430774
se sídlem Praha 4, Mezi Vodami 205/29
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Čechem
se sídlem České Budějovice, Otakarova 1427/41

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem Opava, Kolářská 451/13

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2025, č. j. 28575/1.30/24-3, sp. zn. S3-2024-177,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro hlavní město Prahu ze dne 31. 10. 2024, č. j. 11659/3.30/24-14. Uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- a) ze spáchání přestupku na úseku pracovní doby zakotveného v § 28 odst. 1 písm. l) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), ve znění účinném do 30. 9. 2023, kterého se dopustil tím, že nevedl evidenci pracovní doby s vyznačením začátku a konce práce přesčas. Toto porušení bylo zjištěno u zaměstnance: M. D., pracovní poměr od x do x, v období od 2. 8. 2021 do 24. 9. 2021. Tímto jednáním žalobce nesplnil povinnost zakotvenou v § 96 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“),
- b) ze spáchání přestupku na úseku odměňování zaměstnanců zakotveného v § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce, kterého se dopustil tím, že:
- nevyplatil v termínu splatnosti příplatek za dobu práce v sobotu a v neděli nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku. Toto porušení bylo zjištěno u zaměstnance: M. D., pracovní poměr od x do x, na základě předložené evidence pracovní doby odpracoval směnu v sobotu nebo v neděli ve dnech:
 - 17. 7. 2021 od 7:00 hod. do 15:00 hod.,
 - 31. 7. 2021 od 7:00 hod. do 17:00 hod.,
 - 14. 8. 2021 od 7:00 hod. do 14:00 hod.,
 - 28. 8. 2021 od 7:00 hod. do 15:00 hod.,příčemž žalobce tyto příplatky ani nezúčtoval, ani nevyplatil. Tímto jednáním žalobce nesplnil povinnost zakotvenou v § 118 odst. 1 v návaznosti na § 141 odst. 1 zákoníku práce,
 - nevyplatil zaměstnanci v termínu splatnosti zúčtovanou mzdu. Toto porušení bylo zjištěno u zaměstnanců: M. D., pracovní poměr od x do x, zúčtovaná mzda za měsíc září 2021 ve výši x Kč hrubého nebyla zaměstnanci vyplacena, V. B., pracovní poměr od x do x, zúčtovaná mzda za měsíc červenec 2021 ve výši x Kč hrubého nebyla zaměstnanci vyplacena. Tímto jednáním žalobce nesplnil svou povinnost vyplývající z § 141 odst. 1 v návaznosti na § 109 odst. 1 a § 38 odst. 1 písm. a) zákoníku práce,
- c) ze spáchání přestupku na úseku náhrad zakotveného v § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce, kterého se dopustil tím, že nezúčtoval a nevyplatil zaměstnanci v termínu splatnosti náhradu mzdy ve výši průměrného výdělku za alikvotní část nevyčerpané dovolené při skončení pracovního poměru. Toto porušení bylo zjištěno u zaměstnance: M. D., pracovní poměr od 26. 4. 2021, pracovní poměr ukončen dne 30. 9. 2021, žalobce mu nezúčtoval a v termínu splatnosti nejpozději do konce následujícího kalendářního měsíce, tedy do 31. 10. 2021, nevyplatil náhradu mzdy za alikvotní část nevyčerpané dovolené při skončení pracovního poměru v délce 68 hodin. Tímto jednáním žalobce nesplnil svou povinnost vyplývající z § 222 odst. 2, odst. 3 zákoníku práce v návaznosti na § 144 zákoníku práce a § 141 odst. 1 zákoníku práce.

Za spáchané přestupky byla žalobci v souladu s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), a dle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 2 500 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě tvrdil, že se žádného protiprávního jednání nedopustil a protiprávní jednání žalobce ani nevyplývá ze správního spisu. Jde o svévolné rozhodnutí žalovaného.
3. Zároveň byl žalobce přesvědčen, že pokuta ve výši 50 000 Kč je pro něj likvidační, což doložil svými účetními záznamy. K podané žalobě žalobce s výjimkou napadeného a prvostupňového rozhodnutí žádné důkazy nepřiložil.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

4. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že se žalobní námitky shodují s odvolacími námitkami, které žalobce vznesl v průběhu přestupkového řízení.
5. Dle žalovaného žalobce v podané žalobě nekonkretizuje žalobní námitky, ty formuluje velmi obecně tak, že uvádí toliko to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a zkracuje žalobce na jeho právech, aniž by specifikoval důvody jím tvrzené nezákonnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí a aniž by uvedl, jaká jeho práva byla dotčena.
6. Žalovaný byl přesvědčen, že kontrola byla provedena zákonně a prvostupňové a napadené rozhodnutí byla vydána na základě řádně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a zásadou materiální pravdy. Kontrola byla zahájena a provedena v souladu se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád).
7. Žalovaný byl přesvědčen, že oba správní orgány dodržely všechny zásady týkající se správního a přestupkového řízení a žalobce nebyl krácen na svých procesních právech. K žalobní námitce pak žalovaný výslovně uvedl, že prvostupňové a napadené rozhodnutí jsou souladná s právními předpisy a oba správní orgány se řádně vypořádaly s provedenými důkazy a námitkami žalobce.
8. K obsahu žaloby žalovaný poukázal na skutečnost, že povinností žalobce je uvést v žalobě žalobní body (námitky), ze kterých je patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, což obviněný v žalobě konkrétně nespecifikuje, přičemž považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a svévolné. Žalovaný podotkl, že řízení před správním soudem není pokračováním přestupkového řízení, jde o řízení zcela oddělené, a proto nelze při formulaci žalobních bodů uvádět text až na výjimky shodný s písemným vyhotovením odvolání, v důsledku čehož jsou žalobní námitky v podstatě obsahově totožné s těmi odvolacími, když již v přestupkovém řízení podal žalobce tytéž obecně formulované odvolací námitky, které ani nyní v rámci podané žaloby nekonkretizuje, blíže obsahově nerozvádí a nedoplňuje, jejich podstata tak zůstává stejná.
9. Žalovaný nesouhlasil s tím, že jde o jeho svévolné rozhodnutí. Tvrdil, že obě správní rozhodnutí byla vydána v souladu s § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené a prvostupňové rozhodnutí byla vydána ve věci přestupků, které byly zjištěny v souvislosti s provedenou kontrolou, k níž jsou orgány inspekce práce oprávněny v souladu s § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu § 3 zákona o inspekci práce, přestupkové řízení bylo řádně zahájeno, žalobce byl v jeho průběhu poučován o svých procesních právech a povinnostech, žalobce byl přítomen ústnímu jednání a provedení dokazování, byla mu dána možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům, žalovaný i prvostupňový orgán uvedl v

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

příslušných rozhodnutích přezkoumatelnou správní úvahu, kterou se řídil při hodnocení provedených důkazů, odkázal a citoval znění příslušných zákonných ustanovení, která přílehlavě aplikoval na zjištěný skutkový stav, tudíž vydal rozhodnutí v souladu s právními předpisy, nikoli svévolně, jak obecně namítá žalobce.

10. Pokud jde o námitku likvidační výše uložené pokuty, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že žalobce žádné nové skutečnosti o likvidačních důsledcích uložené pokuty netvrdí a nedokládá.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož oba účastníci řízení na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nikterak nereagovali. Nadto jsou veškeré podklady potřebné pro rozhodnutí soudu obsaženy v žalovaném předloženém správním spisu, jímž se dokazování neprovádí, (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
13. Soud neshledal žalobu důvodnou.
14. Soud předně odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, Sb. NSS 2162/2011, ve kterém se rozšířený senát podrobně zabýval vymezením žalobního bodu. Rozšířený senát konstatoval, že za žalobní bod je nutno „*považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.*“.
15. Žalobce v podané žalobě obecně namítal, že se protiprávního jednání nedopustil a že protiprávní jednání nevyplývá ani ze správního spisu, z čehož dovozoval, že jde o svévolné rozhodnutí žalovaného. Dále žalobce namítal likvidační výši uložené pokuty. Žalobce své námitky nikterak blíže nekonkretizoval a ani blíže nerozvedl. Pro úplnost soud podotýká, že žalobce zcela analogicky formuloval i své námitky v podaném odvolání.
16. Pokud jde o tvrzení žalobce, podle kterého se protiprávního jednání nedopustil a že protiprávní jednání nevyplývá ani ze správního spisu, z čehož dovozoval, že jde o svévolné rozhodnutí žalovaného, má soud za to, že s ohledem na míru všeobecnosti tohoto tvrzení se nejedná o žalobní bod, ani jeho zárodek. Z uvedeného tvrzení totiž není patrný žádný konkrétní skutkový děj, případně okolnost, která by byla doprovázena odpovídající právní argumentací, z níž by plynulo, z jakých důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné. Jedná se o typové tvrzení postrádající jakoukoliv vazbu na projednávaný případ. Absence jakékoliv individualizace a vztahu ke konkrétnímu případu způsobuje, že tvrzení žalobce nelze vůbec považovat za žalobní bod, a to ani v zárodku. Protože tvrzení žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

není ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, Sb. NSS 2162/2011, způsobilým žalobním bodem, soud se jím dále nezabýval.

17. Naopak za žalobní bod soud považoval tvrzení žalobce, podle kterého je pokuta ve výši 50 000 Kč pro něj likvidační, k čemuž žalobce odkazoval na účetní záznamy. Uvedené tvrzení je sice obecné, avšak dostatečně specifické a relevantní ve vztahu k projednávanému případu. Na základě tohoto tvrzení, lze napadené rozhodnutí přezkoumat.
18. K tomuto žalobnímu bodu soud upozorňuje, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Je to totiž právě žalobce, kdo se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pak podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tak výlučně na žalobci, aby v podané žalobě konkrétně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak, respektive uplatní-li žalobce námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbude než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v již citovaném rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, Sb. NSS 2162/2011, ve kterém konstatoval, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“*.
19. Tvrzení žalobce, podle kterého je pro něj uložená pokuta likvidační, nemá podklad v rozhodnutích správních orgánů. Z prvostupňového rozhodnutí totiž vyplývá, že se prvostupňový orgán výslovně zabýval majetkovými poměry žalobce, a to i na základě důkazů předložených žalobcem. Při posouzení majetkových poměrů prvostupňový orgán zejména zohlednil, že výsledek hospodaření žalobce po zdanění za rok 2023 činil 588 000 Kč. Dále bylo prvostupňovým orgánem přihlédnuto k tomu, že dle výpisu z registru ekonomických subjektů ČSÚ má žalobce mezi 50 až 99 zaměstnanci. Žalobce rovněž disponuje živnostenským oprávněním, je plátcem DPH a není v insolvenčním řízení. Na základě shora uvedeného dospěl prvostupňový orgán k závěru, že pokuta ve výši 50 000 Kč nebude pro žalobce likvidační. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s výše uvedenou úvahou prvostupňového orgánu ztotožnil. Dále žalovaný připomenul, že uložený trest nemůže zohledňovat pouze podnikatelské aktivity žalobce, ale že má svoji represivní a preventivní funkci.
20. Na základě shora uvedeného má soud za to, že se správní orgány odpovídajícím způsobem zabývaly majetkovými poměry žalobce, a žalobci sdělily, proč výši uložené pokuty nepovažují za likvidační. Protože žalobce s uvedenou úvahou nikterak konkrétně nepolemizuje, natož aby soudu doložil podklady, na základě kterých dospěl k závěru o likvidační výši uložené pokuty, nemá soud žádný důvod se od úvahy správních orgánů jakkoliv odchýlit. Námitka žalobce tak není důvodná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 8. srpna 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.